

Toch zou het niet juist zijn dit onderdeel als min of meer overbodig aanhangsel, dat men beter had weggelaten, aan te merken. De moderne bouwkunst toch geeft de grenzen aan waarbinnen de kunstnijverheid zich vrij kan uitspelen, haar karakter bepaalt het karakter van het kunstambacht en het was dus een logische, gerechtvaardigde gedachte, de bezoekers eerst, voordat zij de zalen binnentraden, door een gang te voeren waar foto's van diverse moderne bouwsels dit karakter, vluchtig, aangaven en de sfeer waarin men het bijeengebrachte had te zien, aanduiden. Ook de daaropvolgende afdeeling: foto's van interieurs verrichtte eenzelfde inleidende dienst. Na nog een derde hors d'oeuvre, — enkele reproducties van modern beeldhouwwerk, dat als inhaerent onderdeel van de (buiten) architectuur kan gelden, kon men aan de eigenlijke hoofdschotels beginnen. Een krachtig, opwekkend maal werd, — om de culinaire beeldspraak nog even vast te houden —, geboden; de opmaak, het arrangement der schotels mocht voortreffelijk heeten; tegen een, de smaak en de eetlust bedervende, verstorende overdaad werd gewaakt, — alleen wist men niet altijd wát men at, hetwelk een fout was van de wijze waarop men het menu, c.q. den catalogus had ingericht.

Het moge in de lijn liggen van de moderne kunstnijverheid, die als karakter-trek, — van huisuit —, met zich medebrengt: eerlijkheid, logica, practische doelmatigheid, zoo dat aan naamgeving en titels van afzonderlijke voorwerpen niet gedacht behoeft te worden, omdat een en ander voldoende duidelijk „voor zichzelf”, — wat in dit geval wil zeggen voor zijn functie, — spreekt, men is de laatste jaren niet altijd vlak bij het ouderhuis gebleven en men kwam ook hier, in deze zalen, wel eens voor raadsels te staan die een toelichtend woord, — een titel —, van noode hadden, iets waar men echter in den catalogus tevergeefs naar zocht.

Waar deze tentoonstelling eerder bedoeld was om een indruk te geven van onze moderne kunstnijverheid als geheel en minder om de aandacht op individuele prestaties te vestigen, daar heeft het noemen van namen en het bespreken van afzonderlijke stukken weinig zin. Alle bekende „namen” waren overigens in de verschillende afdeelingen vertegenwoordigd. Het feit, dat zij hier niet altijd met voorbeelden van hun uitzonderlijke, beste werk voor den dag kwamen was, ook alweer met het oog op de algemeene bedoeling van deze tentoonstelling, het geven van een algemeene karakteristiek, geen nadeel, in zeker opzicht zelfs een voordeel. . .

Verwacht men tenslotte van den chroniqueur tòch nog een zekere buiging in de richting van het „ster-systeem”, dat zelfs in de kunstnijverheid, in wezen dienend ambacht (!), heden tendage zoo geliefd is, dan zou o.m. te noemen vallen: de glas-in-lood ramen van Joep Nicolas en van Wagemans, — de licht-gepolychromeerde Madonna-kop van Albert Termote, boekbanden van prof. R. N. Roland Holst. . . A. E. v. D. T.